

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย

พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงการบริหารงานบุคคลว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย ให้สอดคล้องตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๕๙

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๓ (๒) (๓) และมาตรา ๘๔ วรรคสามแห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๕๙ ประกอบมติสภามหาวิทยาลัยในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๐ สภามหาวิทยาลัยจึงออกข้อบังคับไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

(๑) ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยการสอบสวนเพื่อลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๒

(๒) ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยการลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๒

(๓) ข้อบังคับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่าด้วยการสั่งพักราชการและการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

“นายกสภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า นายกสภามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

“ส่วนงาน” หมายความว่า ส่วนงานตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๕๙

“คณะกรรมการสอบสวน” หมายความว่า คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย

“ประธานกรรมการ” หมายความว่า ประธานกรรมการสอบสวนทางวินัย

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการสอบสวนทางวินัย

“ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน” หมายความว่า อธิการบดี หรือนายกสภามหาวิทยาลัยแล้วแต่กรณี และให้หมายความรวมถึงผู้รักษาการแทนด้วย

“ผู้ปฏิบัติงาน” หมายความว่า ผู้ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๕๙

“หน่วยงานของรัฐ” หมายความว่า ส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การอิสระตามรัฐธรรมนูญ องค์การมหาชน และหน่วยงานในกำกับของรัฐ

ข้อ ๕ การตีความหรือวินิจฉัยปัญหาตามข้อบังคับนี้ ให้สภามหาวิทยาลัยเป็นผู้ตีความหรือวินิจฉัย เมื่อสภามหาวิทยาลัยมีมติเป็นประการใดให้ถือปฏิบัติไปตามนั้นและให้เป็นที่สุด

ข้อ ๖ ให้อธิการบดีรักษาการตามข้อบังคับนี้

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๗ ผู้ปฏิบัติงานซึ่งถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย โดยมีพยานหลักฐานตามสมควรว่าได้กระทำผิดวินัย หรือจากการสอบสวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการสอบหาข้อเท็จจริงที่หัวหน้าส่วนงานแต่งตั้งขึ้นฟังได้ว่า มีมูลเป็นความผิดวินัย หรือข้อเท็จจริงปรากฏต่อมหาวิทยาลัยว่าผู้ปฏิบัติงานกระทำผิดวินัย ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน

ก่อนแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง หากผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เห็นว่ายังไม่มี การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบหาข้อเท็จจริงมาก่อน จะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบหาข้อเท็จจริง หรือมอบหมายให้บุคคลอื่นสืบสวนหาข้อเท็จจริงก่อนก็ได้

ข้อ ๘ ผู้ปฏิบัติงานผู้ใดพ้นสภาพการเป็นผู้ปฏิบัติงานซึ่งถูกกล่าวหาตามข้อ ๗ และมีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้นั้นภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่ผู้นั้นพ้นสภาพการเป็นผู้ปฏิบัติงาน

หมวด ๒

คณะกรรมการสอบสวน

ข้อ ๙ ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ประกอบด้วย ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งในสายงานใดสายงานหนึ่งที่มีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา เป็นประธานกรรมการ และบุคคลที่เห็นสมควรอีกอย่างน้อยไม่ต่ำกว่าสองคน เป็นกรรมการ โดยมีกรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการและจะให้มีผู้ช่วยเลขานุการด้วยก็ได้

แม้ภายหลังประธานกรรมการจะมีตำแหน่งในสายงานใดสายงานหนึ่งต่ำกว่าหรือเทียบได้ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา ก็ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนต่อไปจนแล้วเสร็จ โดยไม่ทำให้การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนั้นเสียไป

เพื่อประโยชน์ในการสอบสวน คณะกรรมการสอบสวนอาจแต่งตั้งจากข้าราชการหรือพนักงานจากสถาบันอุดมศึกษาหรือหน่วยงานของรัฐอื่นมาร่วมเป็นคณะกรรมการสอบสวนด้วยก็ได้

ข้อ ๑๐ คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องระบุ ชื่อ สกุล ตำแหน่งในทางบริหารหรือตำแหน่งในสายงานของผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการสอบสวน รวมทั้ง ชื่อ สกุล ตำแหน่งในทางบริหารหรือตำแหน่งในสายงานของผู้ถูกล่าวหา เรื่องที่กล่าวหาโดยมีรายละเอียดพอสังเขปให้เข้าใจได้

เมื่อมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้ส่งสำเนาคำสั่งแต่งตั้งดังกล่าวพร้อมทั้งเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหาเท่าที่มีให้ประธานกรรมการเพื่อดำเนินการสอบสวนต่อไป

ข้อ ๑๑ ให้ประธานกรรมการแจ้งคำสั่งและสำเนาคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ผู้ถูกล่าวหาไว้หนึ่งฉบับ พร้อมทั้งให้ผู้ถูกล่าวหา ลงลายมือชื่อ วัน เดือน ปี ที่รับทราบคำสั่งไว้เป็นหลักฐาน

ในกรณีที่ผู้ถูกล่าวหาไม่ยอมรับคำสั่ง หรือไม่อาจแจ้งให้ผู้ถูกล่าวหาทราบได้ ให้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้ถูกล่าวหา ณ ภูมิลำเนาตามทะเบียนราษฎรหรือสถานที่ทำงาน และให้ถือว่าผู้ถูกล่าวหาได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้วเมื่อพ้นกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่ส่งคำสั่งทางไปรษณีย์

ข้อ ๑๒ ผู้ถูกล่าวหาที่มีสิทธิคัดค้านประธานกรรมการหรือกรรมการได้ หากเห็นว่ามีเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในเรื่องที่สอบสวน
- (๒) เป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ในขณะที่กระทำการตามเรื่องที่กล่าวหา
- (๓) มีสาเหตุโกรธเคืองผู้ถูกล่าวหา
- (๔) เป็นคู่หมั้น คู่สมรส บุพการีหรือผู้สืบสันดานไม่ว่าชั้นใด ๆ หรือเป็นพี่น้องหรือลูกพี่ลูกน้องนับได้เพียงสามชั้น หรือเป็นญาติเกี่ยวพันกันทางการแต่งงานนับได้เพียงสองชั้นของผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกล่าวหาแล้วแต่กรณี

(๕) เป็นเจ้าหนี้หรือลูกหนี้ของผู้กล่าวหาหรือผู้ถูกล่าวหาแล้วแต่กรณี

(๖) เป็นหรือเคยเป็นผู้แทนโดยชอบธรรม หรือเป็นผู้พิทักษ์ ของคู่กรณี

(๗) มีเหตุอื่นใดที่ทำให้การสอบสวนไม่เป็นกลางหรือเสียความเป็นธรรม

การอ้างเหตุคัดค้านตามวรรคหนึ่ง ผู้ถูกล่าวหาจะต้องทำเป็นหนังสือโดยระบุข้อคัดค้านพร้อมด้วยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่เป็นเหตุแห่งการคัดค้านพร้อมหลักฐานประกอบคำคัดค้านนั้น ยื่นต่อผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับทราบหรือถือว่าได้รับทราบคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน หากผู้ถูกล่าวหาไม่คัดค้านภายในเวลาที่กำหนด ให้ถือว่าผู้ถูกล่าวหาไม่ประสงค์จะใช้สิทธิคัดค้าน

ข้อ ๑๓ เมื่อผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนได้รับหนังสือคัดค้านตามข้อ ๑๒ วรรคสองแล้ว ให้ส่งสำเนาหนังสือคัดค้านดังกล่าวให้ประธานกรรมการทราบ เพื่อรวมไว้ในสำนวนการสอบสวน และให้ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ถูกคัดค้านยุติการทำหน้าที่สอบสวนไว้ก่อนจนกว่าผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนจะทำการพิจารณาคำคัดค้านแล้วเสร็จ

ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนต้องให้โอกาสประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ถูกคัดค้านได้ชี้แจงข้อเท็จจริงก่อน เว้นแต่จะพิจารณาเห็นว่าประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ถูกคัดค้าน เป็นผู้ไม่มีเหตุสมควรให้คัดค้านได้ ให้ยกคำคัดค้านนั้นแล้วแจ้งให้ผู้ร้องทราบและให้คำสั่งยกคำคัดค้านเป็นที่สุด

เมื่อผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาคำคัดค้านและคำชี้แจงแล้วเห็นว่าประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ถูกคัดค้าน เป็นผู้มีเหตุสมควรรับฟังให้คัดค้านได้ ให้มีคำสั่งให้ผู้นั้นพ้นหน้าที่ หากเห็นว่าเป็นผู้ไม่มีเหตุสมควรให้คัดค้านได้ให้ยกคำคัดค้านนั้นและให้คำสั่งยกคำคัดค้านเป็นที่สุด

การคัดค้านที่เป็นที่สุดที่เป็นเหตุทำให้คณะกรรมการสอบสวนเหลืออยู่ไม่ครบจำนวนตามที่กำหนดในข้อ ๙ ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนมีคำสั่งแต่งตั้งกรรมการคนใหม่เข้าปฏิบัติหน้าที่แทน

ข้อ ๑๔ ในกรณีที่ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการเห็นว่าตนเองมีเหตุอันอาจถูกคัดค้านตามข้อ ๑๒ หรือมีคุณสมบัติไม่ตรงตามข้อ ๙ ให้กรรมการผู้นั้นรายงานต่อผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาและให้นำข้อ ๑๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ข้อ ๑๕ ถ้าผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ามีความสมควร หรือจำเป็นเพื่อความยุติธรรมที่จะต้องเปลี่ยน เพิ่ม หรือลดจำนวนผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการ ให้ดำเนินการได้โดยแสดงเหตุแห่งการสั่งนั้นไว้ และให้นำข้อ ๙ ข้อ ๑๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

การพ้นหน้าที่หรือการเปลี่ยนแปลงผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการตามวรรคหนึ่งไม่กระทบถึงการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่อธิการบดีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และพิจารณาดำเนินการตามข้อบังคับนี้โดยอนุโลม

หมวด ๓

การดำเนินการสอบสวนทางวินัย

ข้อ ๑๗ เมื่อประธานกรรมการได้รับเรื่องตามข้อ ๑๐ แล้ว ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวน ไม่สามารถดำเนินการสอบสวนให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ประธานกรรมการแจ้งเหตุที่ทำให้การสอบสวนไม่แล้วเสร็จต่อผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อขอขยายระยะเวลาการสอบสวน ในกรณีเช่นนี้ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสั่งขยายระยะเวลาได้ตามความจำเป็น หากยังมีการดำเนินการไม่แล้วเสร็จผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนอาจพิจารณาอนุญาตขยายระยะเวลาอีกก็ได้

ข้อ ๑๘ ในการประชุมของคณะกรรมการสอบสวนต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมด

การประชุมคณะกรรมการสอบสวนต้องมีประธานกรรมการอยู่ร่วมประชุมด้วย ในกรณีที่ประธานกรรมการไม่สามารถเข้าประชุมได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่แทน

การลงมติของที่ประชุมคณะกรรมการสอบสวนให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีหนึ่งเสียงในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๑๙ ในการสอบสวนหากคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่ามีความผิดและความจำเป็นตามที่กำหนดในข้อ ๓๐ และสมควรให้ผู้ถูกกล่าวหาพักงานหรือให้ออกจากงานไว้ก่อนให้คณะกรรมการสอบสวนเสนอความเห็นไปยังผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาสั่งการ

ข้อ ๒๐ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้รับเรื่องที่ถูกกล่าวหา ให้วางแผนทางการสอบสวน และสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา แล้วให้เรียกผู้ถูกกล่าวหามาพบเพื่อแจ้งข้อกล่าวหา

การแจ้งข้อกล่าวหาต้องอธิบายข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบถึงเรื่องที่กล่าวหา รายละเอียดเกี่ยวกับวัน เวลา สถานที่เกิดเหตุ และพฤติการณ์แห่งการกล่าวหา รวมทั้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาได้รับทราบและให้ลงชื่อรับทราบไว้เป็นหลักฐาน

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาปฏิเสธข้อกล่าวหา ไม่ลงชื่อรับทราบ ไม่มาให้ถ้อยคำ ให้การเป็นอย่างอื่น หรือกระทำการใดๆ อันเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการสอบสวนต่อไปจนแล้วเสร็จ โดยให้ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยตามที่มีการกล่าวหาหรือไม่อย่างไร

ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถ้อยคำรับสารภาพว่า ได้กระทำการตามที่ถูกกล่าวหา ให้คณะกรรมการสอบสวนแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่า การกระทำตามที่ถูกกล่าวหาดังกล่าวเป็นความผิดวินัยหรือประพฤติผิดจรรยาบรรณกรณีใด หรือเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดีอย่างไร หากผู้ถูกกล่าวหายังคงยืนยันตามที่รับสารภาพ ให้บันทึกถ้อยคำที่รับสารภาพรวมทั้งเหตุผลที่รับสารภาพ (ถ้ามี) และสาเหตุแห่งการกระทำไว้ด้วย ในกรณีเช่นนี้ คณะกรรมการสอบสวนจะไม่ทำการสอบสวนต่อไปก็ได้ หรือถ้าเห็นเป็นการสมควรที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์อันเกี่ยวกับเรื่องที่กล่าวหาโดยละเอียดจะทำการสอบสวนต่อไปตามควรแก่กรณีก็ได้

ข้อ ๒๑ ในการสอบสวนให้คณะกรรมการสอบสวนดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) รวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาเท่าที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณา และจัดทำบันทึกการปฏิบัติงานไว้ทุกครั้ง

(๒) มีหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหามาให้ถ้อยคำหรือยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาพร้อมพยานหลักฐานภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับทราบข้อกล่าวหาหรือถือว่าได้รับทราบข้อกล่าวหา

(๓) การนำสืบแก้ข้อกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาจะนำพยานหลักฐานมาเองหรือจะอ้างพยานหลักฐานแล้วขอให้คณะกรรมการสอบสวนเรียกมาเป็นพยานก็ได้

(๔) การอ้างพยานบุคคลในสรุปพยานหลักฐาน ตามข้อ ๒๐ วรรคสอง จะระบุชื่อหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ โดยให้คำนึงถึงหลักการคุ้มครองพยาน

(๕) ผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้ยื่นคำชี้แจงหรือให้ถ้อยคำแก้ข้อกล่าวหาไว้แล้วให้มีสิทธิยื่นคำชี้แจงหรือขอให้ถ้อยคำ หรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาเพิ่มเติมได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันยื่นครั้งแรก

(๖) การนำเอกสารหรือวัตถุใดมาใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวน ให้คณะกรรมการสอบสวนบันทึกไว้ด้วยว่าได้มาอย่างไร จากผู้ใด และเมื่อใด

(๗) เอกสารที่ใช้เป็นพยานหลักฐานในสำนวนการสอบสวนให้ใช้ต้นฉบับ แต่ถ้าไม่อาจนำต้นฉบับมาได้ ให้ใช้สำเนาที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบรับรองว่าเป็นสำเนาถูกต้องก็ได้ ถ้าหาต้นฉบับไม่ได้เพราะสูญหาย บุกสลาย ถูกทำลายหรือโดยเหตุประการอื่น จะให้นำสำเนาหรือพยานบุคคลมาสืบก็ได้

(๘) ในระหว่างดำเนินการสอบสวนหากปรากฏว่ามีพยานหลักฐานเพิ่มเติม ให้คณะกรรมการสอบสวนสรุปพยานหลักฐานเพิ่มเติมให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหามาให้ถ้อยคำหรือนำสืบแก้เฉพาะพยานหลักฐานเพิ่มเติมนั้น

(๙) ในการสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน มิให้กรรมการสอบสวนกระทำการใดๆ ซึ่งเป็นการให้สัญญา ชูเชิญ หลอกลวงหรือกระทำการใดๆ เพื่อจูงใจให้ผู้ถูกกล่าวหาและพยานให้ถ้อยคำอย่างใดๆ ในเรื่องที่ถูกล่าหานั้น โดยให้เรียกผู้ซึ่งจะถูกสอบปากคำเข้ามาในที่สอบสวนคราวละหนึ่งคน และมีให้บุคคลอื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่บุคคลซึ่งคณะกรรมการสอบสวนอนุญาตให้อยู่ในที่สอบสวน

(๑๐) การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาและพยาน ให้ทำเป็นบันทึกถ้อยคำแล้วอ่านให้ผู้ให้ถ้อยคำฟังหรือจะให้ผู้ให้ถ้อยคำอ่านเองก็ได้ และเมื่อเห็นว่าถูกต้องแล้ว ให้ผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานและให้คณะกรรมการสอบสวนที่ร่วมสอบสวนลงลายมือชื่อไว้ในบันทึกถ้อยคำนั้น กรณีผู้ถูกกล่าวหาไม่มีความหรือที่ปรึกษาเข้าร่วมการสอบสวน ให้ทนายความหรือที่ปรึกษาลงลายมือชื่อในบันทึกนั้นด้วย

(๑๑) ในการบันทึกถ้อยคำ ห้ามมิให้ขูดลบหรือบันทึกข้อความทับ ถ้าจะต้องแก้ไขข้อความที่ได้บันทึกไว้แล้ว ให้ใช้วิธีขีดฆ่าหรือตอกเติม และให้กรรมการผู้ร่วมสอบสวนอย่างน้อยหนึ่งคนกับผู้ให้ถ้อยคำ ลงลายมือชื่อกำกับไว้ทุกแห่งที่ขีดฆ่าหรือตอกเติม ในกรณีที่ผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงลายมือชื่อ ให้บันทึกเหตุนั้นไว้ในบันทึกถ้อยคำ

ข้อ ๒๒ ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีความผิดวินัยในเรื่องอื่น นอกจากที่ระบุไว้ในคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ประธานกรรมการรายงานไปยังผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยเร็ว หากผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยตามรายงาน ให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนชุดใหม่ทำการสอบสวนต่อไปโดยเร็ว หรือจะมีคำสั่งให้คณะกรรมการสอบสวนที่รายงานทำการสอบสวนในเรื่องที่รายงานต่อไป โดยให้ใช้พยานหลักฐานตามที่ได้สอบสวนมาแล้วประกอบการพิจารณาด้วยก็ได้

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนแยกสำนวนการสอบสวนใหม่ ให้นำสำเนาทันทีถ้อยคำพยานบุคคลผู้ถูกกล่าวหา และพยานหลักฐานอื่นในสำนวนการสอบสวนเดิมทั้งหมด รวมไว้ในสำนวนการสอบสวนใหม่

ข้อ ๒๓ ในกรณีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดหรือต้องรับผิดในคดีที่เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหา ถ้าคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้ว ให้ถือเอาคำพิพากษานั้นเป็นพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา โดยไม่ต้องสอบสวนพยานหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหา แต่ต้องแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

ข้อ ๒๔ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการตามข้อ ๒๐ ข้อ ๒๑ ข้อ ๒๒ และข้อ ๒๓ (ถ้ามี) ให้รวบรวมและพิจารณาพยานหลักฐานนั้นทั้งหมดเพื่อสรุปว่ามีพยานหลักฐานใดสนับสนุนข้อกล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการตามที่กล่าวหาหรือไม่ เสร็จแล้วให้พิจารณาลงมติอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) พยานหลักฐานยังรับฟังไม่ได้ว่าเป็นความผิดวินัย ให้ยุติเรื่อง

(๒) พยานหลักฐานรับฟังได้ว่าเป็นความผิดวินัย

(ก) กรณีเป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรงให้เสนอลงโทษว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือ ภาคทัณฑ์หรือไม่ขึ้นเงินเดือนหรือค่าจ้าง ให้เหมาะสมกับกรณีความผิด

(ข) กรณีเป็นความผิดวินัยร้ายแรงให้เสนอลงโทษให้ออก

กรณีมีเหตุอันควรลดหย่อนโทษ ให้คณะกรรมการสอบสวนเสนอเหตุอันควรลดหย่อนโทษตามควรแก่กรณีไว้ด้วย

(๓) กรณีการสอบสวนไม่ได้ความชัดเจนเพียงพอที่จะฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยร้ายแรง แต่มีมลทินหรือมีหมอง และเห็นว่าหากให้ผู้ถูกกล่าวหาปฏิบัติงานต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ส่วนงานหรือมหาวิทยาลัย ให้เสนอให้ออกจากงาน

ข้อ ๒๕ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ประชุมพิจารณาลงมติตามข้อ ๒๔ แล้ว ให้ทำรายงานการสอบสวนเสนอต่อผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและให้ถือว่าการสอบสวนเสร็จสิ้น ถ้ากรรมการผู้ใดมีความเห็นแย้ง ให้ทำความเห็นแย้งแนบไว้กับรายงานการสอบสวนโดยถือเป็นส่วนหนึ่งของรายงานการสอบสวน

หมวด ๔

การลงโทษทางวินัย

ข้อ ๒๖ ผู้ปฏิบัติงานผู้ใดกระทำความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนสั่งลงโทษว่ากล่าวตักเตือนเป็นหนังสือ ภาคทัณฑ์ หรือไม่ขึ้นเงินเดือนหรือค่าจ้าง ให้เหมาะสมกับกรณีความผิด

ข้อ ๒๗ ผู้ปฏิบัติงานผู้ใดกระทำความผิดวินัยร้ายแรง หรือมีมลทินหรือมัวหมอง ตามข้อ ๒๔ (๓) ให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน สั่งลงโทษให้ออกหรือสั่งให้ออกจากงาน และรายงานสภามหาวิทยาลัยทราบ

ข้อ ๒๘ การสั่งเพิ่มโทษ ลดโทษ กรณีความผิดวินัยทุกกรณี เมื่อมีคำสั่งอันเป็นที่สุดของผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งลงโทษ

หมวด ๕

การสั่งพักงานและการให้ออกจากงานไว้ก่อน

ข้อ ๒๙ หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการสั่งพักงานหรือการสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนและผลแห่งการสั่งพักงานหรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้

ข้อ ๓๐ การจะสั่งให้ผู้ใดพักงานหรือออกจากงานไว้ก่อนก็ต่อเมื่อมีเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้นั้นถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาในเรื่องเกี่ยวกับการทุจริตต่อหน้าที่การงาน หรือเกี่ยวกับความประพฤติหรือพฤติกรรมอันไม่น่าไว้วางใจ และผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาแล้วเห็นว่าถ้าให้ผู้นั้นคงอยู่ในหน้าที่การงานอาจเกิดความเสียหายต่อมหาวิทยาลัย

(๒) ผู้นั้นมีพฤติกรรมที่แสดงว่าถ้าคงอยู่ในหน้าที่การงานจะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวนพิจารณา หรือจะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้น

(๓) ผู้นั้นอยู่ระหว่างถูกควบคุมหรือซังโดยเป็นผู้ถูกจับในคดีอาญาหรือต้องจำคุกโดยคำพิพากษาและได้ถูกควบคุม ซัง หรือต้องจำคุกเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าสิบห้าวันแล้ว

(๔) ผู้นั้นถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนและต่อมามีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น หรือผู้นั้นถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนภายหลังที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำความผิดอาญาในเรื่องที่สอบสวนนั้น และผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนพิจารณาเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามคำพิพากษาถึงที่สุดนั้นได้ความประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่าการกระทำความผิดอาญาของผู้นั้นเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

กำหนดระยะเวลาในการสั่งพักงานต้องไม่เกินระยะเวลาที่กำหนดไว้ในการสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน

177

ข้อ ๓๑ ผู้ปฏิบัติงานผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนหลายสำนวน หรือถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญาหลายคดี เว้นแต่เป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ถ้าจะสั่งพักงาน ให้สั่งพักทุกสำนวนและทุกคดี

ข้อ ๓๒ ภายใต้บังคับข้อ ๓๐ การสั่งพักงานหรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน มิให้สั่งย้อนหลังไปก่อนวันออกคำสั่ง เว้นแต่ผู้นั้นถูกควบคุมหรือขังโดยหมายของศาลหรือจำคุกโดยคำพิพากษา ให้สั่งย้อนหลังไปถึงวันที่ถูกควบคุม ขัง หรือต้องจำคุก

ข้อ ๓๓ คำสั่งพักงานและคำสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนต้องทำเป็นหนังสือ โดยระบุชื่อ สกุล และตำแหน่งของผู้ถูกสั่งพักงานตลอดจนกรณีและเหตุที่สั่งให้พักงานหรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อน

เมื่อมีคำสั่งให้ผู้ปฏิบัติงานผู้ใดพักงานหรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนแล้ว ให้แจ้งคำสั่งให้ผู้นั้นทราบ พร้อมทั้งส่งสำเนาคำสั่งให้ด้วยโดยเร็ว ในกรณีที่ไมอาจแจ้งให้ผู้นั้นทราบได้ หรือผู้นั้นไม่ยอมรับทราบคำสั่ง ให้ปิดสำเนาคำสั่งไว้ ณ ที่ทำการที่ผู้นั้นปฏิบัติหน้าที่การงานอยู่และมีหนังสือแจ้งพร้อมกับส่งสำเนาคำสั่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปให้ผู้นั้น ณ ภูมิลำเนาตามทะเบียนราษฎร หรือสถานที่ทำงาน ในกรณีเช่นนี้ เมื่อพ้นกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันที่ส่ง ให้ถือว่าผู้นั้นได้รับทราบคำสั่งพักงานหรือสั่งให้ออกจากงานไว้ก่อนแล้ว

การออกคำสั่งพักงานหรือให้ออกจากงานไว้ก่อนให้เป็นไปตามแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด

ข้อ ๓๔ เพื่อประโยชน์ในการสอบสวนหากมหาวิทยาลัยเห็นสมควรจะให้มีแบบการสอบสวนไว้ก็ได้ โดยให้เป็นไปตามแบบที่มหาวิทยาลัยกำหนด

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๓๕ การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนที่มีอยู่ในวันก่อนวันที่ข้อบังคับนี้ประกาศใช้ ให้คณะกรรมการสอบสวนดังกล่าวเป็นคณะกรรมการสอบสวนตามข้อบังคับนี้ และให้ดำเนินการสอบสวนต่อไปตามที่ข้อบังคับนี้กำหนด ทั้งนี้ โดยไม่กระทบถึงผลการสอบสวนที่ได้ดำเนินการไปแล้ว

ข้อ ๓๖ การพิจารณาลงโทษข้าราชการหรือลูกจ้างของส่วนราชการซึ่งปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัย ให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา หรือระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยลูกจ้างของส่วนราชการมาใช้บังคับ แล้วแต่กรณี

ประกาศ ณ วันที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐

177

(ศาสตราจารย์ ดร.เกษม สุวรรณกุล)

นายกสภามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ